

Warszawa, dnia 23 września 2026 r.

Przemysław Wipler
Poseł na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej X kadencji
adres do korespondencji:
ul. Nowogrodzka 6A lok. 32
00-513 Warszawa
e-mail: biuro@wipler.pl
tel. 720 820 701

Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w
Warszawie
ul. Bródnowska 13/15
03-439 Warszawa

ZAWIADOMIENIE

o podejrzeniu popełnienia przestępstwa

Dotyczy: działań podjętych w sierpniu 2026 r. przez Rzecznika Praw Dziecka oraz funkcjonariuszy Policji wobec rodziny zamieszkałej na warszawskiej Białoleśce, w następstwie których dwoje małoletnich dzieci umieszczono w placówce opiekuńczo-wychowawczej.

Działając na podstawie art. 304 § 1 k.p.k., zawiadamiam o okolicznościach uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. przez Rzecznika Praw Dziecka Monikę Hornę-Cieślak. Proszę również o zbadanie, czy i w jakim zakresie w tym czynie uczestniczyli Komendant Stołeczny Policji Krzysztof Ogroński, funkcjonariuszka Policji, która wydała wobec rodziców nakazy i zakazy, a także inne osoby, w tym pracownicy Biura Rzecznika Praw Dziecka.

Wnoszę o:

- wszczęcie śledztwa w sprawie (art. 303 k.p.k.),
- niezwłoczne zabezpieczenie dowodów (*vide* s. 10-14),
- ustalenie, czy uprawnienia urzędowe wykorzystano do rozdzielania dzieci z rodzicami bez uzasadnionych podstaw.

I. Czyny objęte zawiadomieniem

1. Rzecznik Praw Dziecka

Podejrzenie dotyczy tego, że Monika Horna-Cieślak, pełniąc funkcję Rzecznika Praw Dziecka, w Warszawie, w okresie od 14 sierpnia 2026 r. do dnia wymagającego ustalenia, przekroczyła swoje uprawnienia i nie dopełniła obowiązku działania w granicach prawa, bezstronnie i z poszanowaniem praw rodziców. Miało to polegać na podejmowaniu, osobiście oraz za pośrednictwem pracowników Biura Rzecznika Praw Dziecka, pozaprocesowych działań zmierzających do odebrania dzieci rodzicom: na kontaktach z sędzią rozpoznającym sprawę, którego nakłaniano do wydania takiego rozstrzygnięcia, a następnie na udziale w spotkaniu z Komendantem Stołecznym Policji i funkcjonariuszką Policji, po którym wobec rodziców zastosowano środki uniemożliwiające im sprawowanie opieki. Wszystko to nastąpiło po tym, jak Policja, kurator sądowy i sąd nie stwierdzili podstaw do natychmiastowego odebrania dzieci.

Działanie to mogło nastąpić na szkodę interesu prywatnego dzieci i ich rodziców, co najmniej przez konkretne narażenie ich prawa do życia rodzinnego i bezpieczeństwa emocjonalnego dzieci, a następnie przez faktyczne, czasowe pozbawienie rodziców bezpośredniej pieczy nad dziećmi. Mogło też godzić w interes publiczny, jakim jest wykonywanie kompetencji ochronnych państwa zgodnie z prawem. Postępowanie powinno ustalić treść wypowiedzi i poleceń Rzecznika oraz pracowników Biura, ich adresatów, zakres wiedzy Rzecznika o wcześniejszych ustaleniach Policji, kuratora i sądu, a także to, czy w rozmowach z sądem lub Policją powoływano się na rangę urzędu.

Podstawowa kwalifikacja prawna to art. 231 § 1 k.k. Gdyby ustalenia wykazały, że Rzecznik umyślnie nakłoniła funkcjonariuszy do bezprawnego zastosowania środków, należy rozważyć art. 18 § 2 w zw. z art. 231 § 1 k.k.

2. Komendant Stołeczny Policji

Wnoszę o zbadanie, czy Krzysztof Ogroński jako Komendant Stołeczny Policji przekroczył uprawnienia, polecając, uzgadniając lub świadomie ukierunkowując zastosowanie wobec rodziców środków izolacyjnych bez ustawowych podstaw, ewentualnie czy nie dopełnił konkretnego obowiązku służbowego, mimo wiedzy o bezprawności podejmowanych działań i możliwości zapobieżenia ich skutkom. Proponowana kwalifikacja to art. 231 § 1 k.k., w odpowiedniej formie współdziałania z art. 18 § 1–3 k.k.

Trzeba ustalić, co Komendant powiedział lub polecił, jakie dokumenty znał, czy i w jaki sposób wpłynął na decyzję funkcjonariuszki oraz jakiego konkretnego obowiązku ewentualnie nie wykonał.

3. Funkcjonariuszka Policji, która wydała nakazy i zakazy

Wnoszę o zbadanie, czy funkcjonariuszka Policji, której dane należy ustalić na podstawie dokumentacji, przekroczyła uprawnienia, wydając wobec rodziców nakaz opuszczenia mieszkania oraz zakazy zbliżania się do dzieci i kontaktowania się z nimi, mimo braku ustawowych przesłanek w postaci przemocy domowej i zagrożenia dla życia lub zdrowia. Należy także zbadać, czy nie dopełniła obowiązku rzetelnego ustalenia tych przesłanek i dokonania własnej oceny ryzyka oraz czy następstwa wydanych rozstrzygnięć świadomie wykorzystano do umieszczenia dzieci w placówce.

Kwalifikacja prawna to art. 231 § 1 k.k. w związku z naruszeniem art. 14 ust. 3, art. 15aa ust. 1, art. 15aaa ust. 1 oraz art. 15aab ust. 4 w zw. z art. 15a ust. 2 i 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji.

II. Wnioski dotyczące prowadzenia postępowania

1. Wnoszę o takie ukształtowanie składu wykonawców czynności, aby osoby objęte zawiadomieniem nie miały wpływu na ich przebieg ani na dobór przekazywanych dowodów. Jeżeli konieczne będzie powierzenie Policji poszczególnych czynności, proszę rozważyć jednostkę, która nie podlega służbowo Komendantowi Stołecznemu Policji, w szczególności Biuro Spraw Wewnętrznych Policji. W razie potrzeby proszę rozważyć przekazanie sprawy innej jednostce prokuratury na podstawie właściwych przepisów organizacyjnych.
2. Wnoszę o niezwłoczne zabezpieczenie nagrań zgłoszeń, zapisów monitoringu, korespondencji i danych informatycznych, zanim upłyną okresy ich przechowywania. Podstawę tych czynności stanowią, w zależności od rodzaju dowodu, art. 15 § 2, art. 217 § 1, art. 218 § 1, art. 218a § 1 i art. 236a k.p.k., a w wypadkach niecierpiących zwłoki także art. 308 § 1 k.p.k. W zakresie objętym immunitetem Rzecznika Praw Dziecka czynności te muszą mieścić się w granicach art. 17 § 2 k.p.k., który do czasu uzyskania zezwolenia dopuszcza czynności niecierpiące zwłoki w celu zabezpieczenia śladów i dowodów oraz czynności zmierzające do wyjaśnienia, czy zezwolenie zostanie wydane.
3. Wnoszę o pozyskanie dokumentów i przeprowadzenie czynności wskazanych w części IV, z odtworzeniem chronologii powstawania dowodów, podejmowania decyzji i rzeczywistego miejsca pobytu dzieci. Informacje dostępne przed zastosowaniem środków wobec rodziców należy oddzielić od materiałów wytworzonych lub uzyskanych później.
4. Po zgromadzeniu materiału uzasadniającego podejrzenie wobec Rzecznika Praw Dziecka wnoszę o wystąpienie o zgodę Sejmu na pociągnięcie jej do odpowiedzialności karnej (art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka). W sprawie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego wniosek składa się za pośrednictwem Prokuratora Generalnego (art. 7b ust. 1 tej ustawy) i powinien on odpowiadać wymogom art. 7b ust. 4, w tym zawierać dokładne określenie czynu i jego skutków. Immunitet nie

może prowadzić do utraty dowodów i nie ogranicza postępowania wobec osób, które nim nie są objęte.

5. Wnoszę o ustalenie kręgu pokrzywdzonych, w szczególności każdego z dzieci i każdego z rodziców (art. 49 § 1 k.p.k.), oraz o zapewnienie dzieciom prawidłowej reprezentacji (art. 51 § 2 k.p.k.), z oceną, czy zachodzi kolizja interesów wymagająca ustanowienia odrębnego reprezentanta. Proszę o ochronę danych rodziny i ograniczenie udziału dzieci w czynnościach do niezbędnego minimum.
6. Na podstawie art. 305 § 4 k.p.k. wnoszę o zawiadomienie mnie o wszczęciu, odmowie wszczęcia albo umorzeniu postępowania, ze wskazaniem sygnatury i pouczeniem o przysługujących mi uprawnieniach. Gdyby Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie uznała się za niewłaściwą, proszę o przekazanie zawiadomienia właściwej jednostce i jednocześnie przeprowadzenie dopuszczalnych czynności pilnych.

III. UZASADNIENIE

1. Źródło informacji i zakres wymagający weryfikacji

Bezpośrednim źródłem zawiadomienia jest artykuł Bartosza Michalskiego opublikowany w serwisie Zero.pl 23 września 2026 r. (*vide* część V, poz. 1). Według tej publikacji w piątek 14 sierpnia 2026 r. Rzecznik Praw Dziecka była na Białoleśce świadkiem ulicznego zdarzenia, w którym matka szarpnęła dziecko i krzyczała na nie, a zwróconą jej uwagę skwitowała wulgaryzmami. Rzecznik zgłosiła sprawę Policji. Funkcjonariusze sprawdzili rodzinę i nie znaleźli podstaw do interwencji, a materiały trafiły do sądu rodzinnego. Jeszcze tego samego dnia pracownik Biura Rzecznika zadzwonił do sędziego, przekonując go o konieczności odebrania dzieci. Sąd takich podstaw nie stwierdził i zlecił kuratorowi pilny wywiad środowiskowy. Kurator odwiedził rodzinę 15 sierpnia i również nie stwierdził potrzeby natychmiastowego umieszczenia dzieci w pieczy zastępczej. Z Biura Rzecznika ponownie zatelefonowano do sądu, który po raz drugi odmówił.

Następnie, w dniu wolnym od pracy, doszło do spotkania na komisariacie Policji z udziałem Rzecznika, Komendanta Stołecznego Policji i funkcjonariuszki. Z pytań, które redakcja skierowała do Policji, wynika, że spotkanie odbyło się w weekend 15–16 sierpnia. Po spotkaniu funkcjonariuszka wydała wobec rodziców nakaz opuszczenia mieszkania i zakaz zbliżania się do dwojga dzieci w wieku trzech i czterech lat. Rodzice nie zdołali w krótkim czasie zapewnić dzieciom innej opieki i dzieci umieszczono w placówce opiekuńczo-wychowawczej, bez uprzedniego orzeczenia sądu. W mieszkaniu przeprowadzono przeszukanie, w którym użyto psa służbowego; znaleziono dwie butelki piwa.

Sąd wszczął z urzędu postępowanie opiekuńcze i nakazał natychmiastowe wydanie dzieci rodzicom. Według publikacji w uzasadnieniu ocenił działania wobec rodziny jako rażąco

nieproporcjonalne do zdarzenia i wskazał na możliwość wykorzystania autorytetu urzędu do przeforsowania tezy o konieczności odebrania dzieci. Funkcjonariuszka miała zeznać przed sądem, że w chwili podejmowania decyzji nie widziała ani dzieci, ani rodziców. Biuro Rzecznika Praw Dziecka w stanowisku przekazanym redakcji twierdzi, że Rzecznik była świadkiem przemocy wobec dzieci i miała obowiązek działać, że działania Biura opierają się na obszernym materiale dowodowym, a sytuacja dzieci nadal wymaga ochrony.

Nie dysponuję uwierzytelnionym odpisem postanowienia sądu ani aktami sprawy, dlatego opis zdarzeń wymaga weryfikacji na podstawie dokumentów źródłowych. Należy ustalić sąd, sygnaturę, datę, sentencję i podstawę prawną rozstrzygnięcia, jego wykonalność, ewentualne zaskarżenie i dalszy tok postępowania. Nakazanie wydania dzieci nie dowodzi jeszcze daty jego wykonania. Późniejsze rozstrzygnięcia dotyczące rodziny, jeżeli zapadły, trzeba badać odrębnie od legalności działań z sierpnia 2026 r. Wskazuję także wpis Patryka Słowika w serwisie X (część V, poz. 2) jako materiał do zabezpieczenia i weryfikacji.

2. Granice uprawnień Rzecznika Praw Dziecka

Rzecznik Praw Dziecka jest funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 115 § 13 k.k. Wykładnia tego przepisu nie jest jednolita co do tego, czy osobę kierującą urzędem Rzecznika należy przypisać do pkt 4 (osoba będąca pracownikiem innego organu państwowego), czy do pkt 6 (osoba zajmująca kierownicze stanowisko w innej instytucji państwowej). Dla bytu przestępstwa nie ma to znaczenia, skoro każda z tych podstaw przesądza o statusie funkcjonariusza. Funkcjonariusze Policji mieszczą się w art. 115 § 13 pkt 7 k.k. W odniesieniu do pracowników Biura Rzecznika należy ustalić ich status i zakres czynności, w tym przesłanki z art. 115 § 13 pkt 4 k.k.

Zgodnie z art. 1 ust. 2 i 3 ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka Rzecznik stoi na straży praw dziecka z poszanowaniem odpowiedzialności, praw i obowiązków rodziców, a wykonując swoje uprawnienia, kieruje się dobrem dziecka i bierze pod uwagę, że naturalnym środowiskiem jego rozwoju jest rodzina. Art. 3 ust. 2 wśród chronionych dóbr wymienia prawo dziecka do wychowania w rodzinie. Rzecznik może zbadać sprawę na miejscu, żądać informacji i akt, wszczynać postępowania w sprawach cywilnych i brać w nich udział na prawach prokuratora oraz żądać wszczęcia postępowania przygotowawczego (art. 10 ust. 1). Może też zwrócić się do właściwego organu o podjęcie działań w zakresie jego kompetencji (art. 10a). Kontakt z Policją, pilne zgłoszenie zagrożenia czy stanowcze przedstawienie własnej oceny nie są więc same w sobie przestępstwem.

Środki, którymi dysponuje Rzecznik, mają charakter kontrolny i inicjujący. Rzecznik nie jest przełożonym sądu ani Policji i nie może zastępować ich rozstrzygnięć własnymi. W piśmiennictwie wskazuje się, że z art. 3 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym Rzecznik działa w sposób w niej określony, wynika zakaz podejmowania działań innych niż ustawowe, nawet jeśli miałyby one służyć celom ustawy, a wystąpienia kierowane do sądów w trybie art. 10a nie mogą naruszać niezawisłości sędziowskiej (P.J. Jaros, *Rzecznik Praw Dziecka w Polsce*.

Ukształtowanie Rzecznika Praw Dziecka w Polsce jako organu państwowego. Komentarz do ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka, Warszawa 2013, s. 83 i 159). Art. 10a nakłada na adresata wystąpienia obowiązek podjęcia sprawy, nie obowiązek rozstrzygnięcia jej po myśli Rzecznika. Podobnie art. 10b ustanawia obowiązek współdziałania i udzielania informacji, a nie obowiązek przyjęcia wskazanej przez Rzecznika wersji zdarzeń.

Przekroczenie uprawnień może więc polegać na użyciu tych instrumentów w celu wymuszenia działania, dla którego brak podstaw faktycznych lub prawnych, na podporządkowaniu samodzielnej oceny innego organu osobistemu żądaniu albo na obejściu właściwej procedury. Istotne jest tu stanowisko Biura opublikowane przy artykule, z którego wynika, że Biuro samo wypełniło kwestionariusze ryzyka dotyczące dzieci, a Policja sporządziła własny. Wszystkie te dokumenty należy uzyskać i porównać ich treść, autorów, daty, źródła danych i historię zmian. Pomocnicza analiza sporządzona przez Biuro może mieścić się w jego działaniach ochronnych, nie zastępuje jednak oceny, którą ustawa powierza policjantowi (art. 15aab ust. 4 w zw. z art. 15a ust. 2 i 3 ustawy o Policji) albo osobom wskazanym w art. 12a ust. 3 i 4a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej.

Powoływany przez Biuro obowiązek reagowania na przemoc należy ocenić w świetle art. 12 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej i art. 304 k.p.k. Obowiązek zawiadomienia właściwych organów nie jest samodzielną podstawą do stosowania środków przymusu ani do wywierania wpływu na organy, które taką decyzję podejmują. Trzeba zbadać, czy dalsze działania zachowały charakter ochronny i opierały się na rzetelnie sprawdzonych informacjach.

3. Przesłanki policyjnych środków ochronnych

Art. 15aa ust. 1 ustawy o Policji pozwala wydać nakaz natychmiastowego opuszczenia wspólnie zajmowanego mieszkania i zakaz zbliżania się do niego wobec osoby stosującej przemoc domową, która stwarza zagrożenie dla życia lub zdrowia osoby doznającej tej przemocy. Art. 15aaa ust. 1 odnosi te same przesłanki do zakazu zbliżania się do osoby i zakazu kontaktowania się z nią. W obu przypadkach trzeba wykazać zarówno przemoc domową, jak i zagrożenie. Przesłanki należy ocenić odrębnie wobec każdego z rodziców; nie wolno przypisać jednemu z nich zachowania drugiego.

Na podstawie art. 15aab ust. 4 policjant, ustalając zasadność nakazu i zakazów, stosuje odpowiednio art. 15a ust. 2 i 3, a więc dokonuje oceny ryzyka i dokumentuje ją w kwestionariuszu szacowania ryzyka zagrożenia życia lub zdrowia. Należy zbadać, jakie dane wpisano do kwestionariuszy, skąd pochodziły, czy je sprawdzono i czy w chwili wydawania środków uzasadniały przyjętą ocenę.

Art. 15ab ust. 1 pkt 2 pozwala wydać środki także w związku z powzięciem informacji o przemocy, a więc poza interwencją w mieszkaniu. Zgodnie z art. 15ab ust. 3 przed wydaniem nakazu i zakazów policjant wysłuchuje osobę stosującą przemoc, o ile nie utrudni to ich natychmiastowego wydania. Ust. 10 dopuszcza wydanie środków pod nieobecność tej osoby, a ust. 11 uprawnia Policję do żądania dodatkowych informacji od innych instytucji lub

organów. Sam brak osobistego kontaktu funkcjonariuszki z rodziną nie przesądza więc o bezprawności jej decyzji. Wymaga jednak ustalenia, czy istniał dostateczny materiał, dlaczego odstąpiono od wysłuchania rodziców, jak oceniono pilność i czy Policja sięgnęła po informacje z sądu i od kuratora, które przeczyły tezie o zagrożeniu.

Warto też zwrócić uwagę na cel tych instrumentów. W literaturze podkreśla się, że właściwe działania Policji na podstawie art. 15aa i 15aaa mogą umożliwić pozostawienie dziecka w dotychczasowym środowisku (A. Mikołajczyk, *Zapewnienie dziecku ochrony w związku z występowaniem przemocy domowej – czyli działania służb związane z wydaniem środków ochrony oraz postępowanie w trybie art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej*, „Dziecko Krzywdzone. Teoria, badania, praktyka” 2025, vol. 24, nr 3, s. 96–97). Środki te służą odseparowaniu sprawcy od osoby doznającej przemocy. W niniejszej sprawie oddalono od dzieci oboje rodziców naraz, co w praktyce przesądziło o umieszczeniu dzieci w placówce. Należy zbadać, czy taki skutek przewidziano i czy nie był on w istocie celem zastosowanych środków.

Podstawą odpowiedzialności karnej nie może być sama różnica ocen między organami. Znaczenie ma natomiast świadome pominięcie znanych ustaleń przeczących zagrożeniu, przyjęcie niesprawdzonych danych jako faktów albo wykorzystanie kompetencji do osiągnięcia rezultatu, którego nie uzasadniała ochrona dzieci. Policjant ma obowiązek respektować godność ludzką oraz przestrzegać i chronić prawa człowieka (art. 14 ust. 3 ustawy o Policji). Polecenie przełożonego nie zwalnia go automatycznie z odpowiedzialności: art. 58 ust. 2 tej ustawy nakazuje odmówić wykonania rozkazu lub polecenia przełożonego, a także polecenia organu administracji państwowej, jeżeli jego wykonanie łączyłoby się z popełnieniem przestępstwa.

4. Umieszczenie dzieci w placówce i skutki rozdzielenia rodziny

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej umieszczenie dziecka w pieczy zastępczej następuje na podstawie orzeczenia sądu, z zastrzeżeniem wyjątków wskazanych w tym przepisie, w tym art. 58 ust. 1 pkt 2 i 3 oraz art. 103 ust. 2 pkt 2 i 3. Placówka typu interwencyjnego przyjmuje dziecko między innymi wtedy, gdy zostało doprowadzone przez Policję (art. 103 ust. 2 pkt 2), a w takim przypadku nie stosuje się ograniczeń z art. 95 ust. 1 i 3, w tym dotyczących wieku dzieci (art. 103 ust. 3). Sam brak uprzedniego postanowienia sądu nie dowodzi zatem przestępstwa. Trzeba ustalić rzeczywisty tryb przyjęcia dzieci, rodzaj placówki i faktyczne podstawy działania.

Na tę ścieżkę zwracał uwagę J. Słyk, który w badaniu aktowym spraw prowadzonych w związku z art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy odnotował praktykę umieszczania dzieci w pieczy przez doprowadzenie ich przez Policję na podstawie art. 58 i 103 ustawy o wspieraniu rodziny, z pominięciem procedury przewidzianej w art. 12a, oraz postulował ścisłą, zawężającą wykładnię przesłanek odebrania dziecka jako zabezpieczenie przed nadużyciami (J. Słyk, *Odbieranie dzieci rodzicom na podstawie art. 12a ustawy z 29.07.2005 o*

przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, „Prawo w Działaniu. Sprawy Cywilne” 2015, nr 24, s. 263 i n.). Autor analizował wcześniejsze brzmienie art. 12a, oparte na przesłance bezpośredniego zagrożenia; postulat ostrożnej wykładni zachowuje jednak aktualność.

Jeżeli w sprawie powołano się na art. 12a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, należy sprawdzić, czy istniało zagrożenie życia lub zdrowia dziecka w związku z przemocą domową, czy decyzję podjął pracownik socjalny wspólnie z policjantem oraz lekarzem, ratownikiem medycznym lub pielęgniarką (ust. 3), czy przed decyzją sporządzono kwestionariusz szacowania ryzyka (ust. 4a) i czy sąd opiekuńczy powiadomiono w ciągu 24 godzin (ust. 5). W tym trybie obowiązują również gwarancje z art. 12b i 12c. Nie zakładam, że zastosowano właśnie tę procedurę; ustalenie podstawy prawnej jest jednym z zasadniczych zadań śledztwa.

Należy zbadać cały łańcuch zdarzeń: ocenę zagrożenia, wydanie nakazów i zakazów, powstanie przeszkody w sprawowaniu opieki, sposób poszukiwania opieki u krewnych oraz doprowadzenie dzieci do placówki. Przepis nakazujący zapewnić opiekę dziecku, które jej nie ma, nie legalizuje wcześniejszego, bezpodstawnego wytworzenia takiego stanu przez funkcjonariuszy. Personel placówki, który przyjmuje dziecko wymagające opieki, nie odpowiada natomiast za to, że wcześniejsze działania innych organów były wadliwe.

Pomocniczym punktem odniesienia jest art. 112³ § 1 k.r.o., zgodnie z którym umieszczenie dziecka w pieczy zastępczej może nastąpić dopiero wtedy, gdy inne środki i formy pomocy rodzicom nie usunęły zagrożenia dobra dziecka, chyba że konieczność niezwłocznego zapewnienia pieczy wynika z poważnego zagrożenia dobra dziecka, w szczególności jego życia lub zdrowia. Według art. 48 ust. 2 Konstytucji ograniczenie lub pozbawienie praw rodzicielskich może nastąpić tylko w przypadkach określonych w ustawie i tylko na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu. Dobra, o które tu chodzi, chronią także art. 47 i art. 72 Konstytucji oraz art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a granice dopuszczalnej ingerencji wyznaczają art. 7 i art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Europejski Trybunał Praw Człowieka wymaga, by odebranie małego dziecka rodzicom w trybie nagłym opierało się na szczególnie ważkich racjach i by władze rozważyły przedtem, czy nie wystarczy ingerencja mniej dotkliwa (wyrok Wielkiej Izby z 12 lipca 2001 r. w sprawie *K. i T. przeciwko Finlandii*, skarga nr 25702/94; wyrok z 8 kwietnia 2004 r. w sprawie *Haase przeciwko Niemcom*, skarga nr 11057/02; zob. też wyrok Wielkiej Izby z 10 września 2019 r. w sprawie *Strand Lobben i inni przeciwko Norwegii*, skarga nr 37283/13). Standard ten nie przesądza o odpowiedzialności karnej, pomaga jednak ocenić, czy zastosowane ograniczenia były konieczne i proporcjonalne.

Jeżeli rozdzielenie rodziny nastąpiło bez podstawy, szkoda nie sprowadza się do formalnej wadliwości dokumentów. Odebranie rodzicom możliwości sprawowania opieki i wspólnego życia z dziećmi jest realną ingerencją w konkretne dobra, a jej późniejsze ustanie nie usuwa wcześniejszych następstw. Nie przesądzam przy tym, czy dzieci doznały trwałego uszczerbku psychicznego; wymaga to dowodów, a w razie potrzeby opinii biegłego.

5. Umyślność i konkretne narażenie na szkodę

Przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. wymaga umyślności obejmującej zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, jak i działanie na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Trzeba ustalić, czy dana osoba chciała tak działać albo przynajmniej przewidywała możliwość realizacji znamion i na to się godziła (art. 9 § 1 k.k.). Błędna ocena sytuacji ani późniejsze uchylene rozstrzygnięcia nie są tu wystarczające.

W uchwale składu siedmiu sędziów z 24 stycznia 2013 r., I KZP 24/12 (OSNKW 2013, nr 2, poz. 12), Sąd Najwyższy uznał przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. za przestępstwo materialne z konkretnego narażenia, którego skutkiem jest rzeczywiste niebezpieczeństwo powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym. Uchwała spotkała się w literaturze z krytyką, trafnie jednak wskazano, że przyjęcie skutkowego charakteru tego przestępstwa wymaga obiektywnego przypisania skutku funkcjonariuszowi, co przekłada się na sposób prowadzenia postępowania dowodowego (M. Małecki, *Interpretacja art. 231 § 1 k.k. Rzecz o uzasadnieniu i konsekwencjach uchwały Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r. (I KZP 24/12)*, „e-Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych” 2014, nr 1). Przedmiotem ustaleń powinno więc być konkretne niebezpieczeństwo dla oznaczonej rodziny, jego związek z zachowaniem każdej z osób objętych zawiadomieniem oraz faktyczny skutek w postaci rozdzielenia rodziny. Ogólne powołanie się na utratę zaufania do instytucji państwa nie wystarczy. Zgodność art. 231 § 1 k.k. z zasadą określoności potwierdził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 9 czerwca 2010 r., SK 52/08.

Dla oceny zamiaru kluczowe jest, kiedy poszczególne osoby dowiedziały się o ustaleniach Policji, kuratora i sądu, czy pojawiły się nowe, istotne dowody i jak uzasadniono zmianę oceny. Należy sprawdzić, czy kwestionariusze ryzyka rzeczywiście stanowiły podstawę decyzji, czy też uzupełniano je po tym, jak oczekiwany rezultat został już przesądzony. Ewentualny osobisty motyw działania musi zostać udowodniony; nie można go domniemywać z samego faktu konfliktu między osobami.

Odpowiedzialność z art. 231 § 3 k.k. wymaga rzeczywiście wyrządzonej istotnej szkody i nieumyślności w rozumieniu art. 9 § 2 k.k. Nie jest to kwalifikacja zastępcza na wypadek trudności z wykazaniem zamiaru. Z kolei art. 231 § 2 k.k. wymaga działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej; znamienia tego nie można wyprowadzać wyłącznie z domniemanego poczucia urazy czy chęci postawienia na swoim.

6. Oddziaływanie na sąd i powoływanie się na wpływy

Niezależność sądów i niezawisłość sędziów chronią art. 173 i art. 178 ust. 1 Konstytucji. Rzecznik może przedstawiać sądowi stanowisko, wnioski dowodowe i środki zaskarżenia w trybie ustawowym, a w sytuacji pilnej przekazać informację o zagrożeniu. Granicę wyznacza treść i cel konkretnego zachowania: czy przekazywano fakty wymagające reakcji, czy też próbowano podporządkować rozstrzygnięcie autorytetowi urzędu i z góry przyjętemu żądaniu.

Nieformalne telefony do sędziego rozpoznającego sprawę, powtarzane po wydaniu przez sąd odmownej decyzji, wymagają wyjaśnienia właśnie w tym kontekście.

Wątek pozaprocesowych nacisków należy badać przede wszystkim w ramach art. 231 § 1 k.k., także jako ogniwo w ciągu działań, które doprowadziły do ingerencji Policji. Niepowodzenie nacisku na sąd nie wyklucza odpowiedzialności za inne, skuteczne działania, ale samo w sobie nie oznacza dokonania ani usiłowania odrębnego przestępstwa.

Art. 232 § 1 k.k. wymaga użycia przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na czynności urzędowe sądu; pojęcie groźby bezprawnej określa art. 115 § 12 k.k. Telefony, naleganie czy powołanie się na zajmowane stanowisko nie wypełniają znamion tego przepisu. Gdyby jednak materiał dowodowy ujawnił takie środki nacisku, prokurator powinien ocenić tę kwalifikację, w razie potrzeby w związku z art. 13 § 1 k.k. Art. 230 § 1 k.k. wymaga z kolei podjęcia się pośrednictwa w załatwieniu sprawy w zamian za korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę; samo powoływanie się na wpływy nie wystarcza. Na obecnym materiale nie formułuję podejrzenia płatnej protekcji, choć sposób oddziaływania na organy pozostaje istotny dowodowo dla oceny nadużycia uprawnień.

7. Dalsze kwalifikacje i znaczenie orzeczenia sądu

Gdyby dokumentacja wykazała, że dzieci zostały faktycznie i bezprawnie pozbawione wolności, a nie jedynie umieszczone w wadliwie ustanowionej pieczy, należy rozważyć także art. 189 § 1 k.k., w odpowiedniej formie współdziałania, a przy zbiegu przepisów w odniesieniu do tego samego czynu art. 11 § 2 k.k. Wymaga to ustalenia sposobu umieszczenia dzieci, możliwości zakończenia pobytu, rzeczywistych ograniczeń i zamiaru sprawcy. Samo nazwanie pobytu dzieci w placówce ich zatrzymaniem niczego w tej mierze nie rozstrzyga. Odrębnej oceny wymaga też podstawa prawna i zasadność przeszukania mieszkania rodziny z użyciem psa służbowego.

Orzeczenie sądu opiekuńczego i jego uzasadnienie mogą mieć istotną wartość dowodową, nie zastępują jednak ustaleń co do winy konkretnych osób. Należy odróżnić postępowanie opiekuńcze od kontroli policyjnych nakazów i zakazów na podstawie art. 15aj ustawy o Policji oraz od zażalenia z art. 12b ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej. Rozstrzygnięcie wydane w jednym trybie nie pozwala przypisywać sądowi ocen, których nie zawiera sentencja jego postanowienia.

Dalszy pobyt dzieci poza rodziną, gdyby został potwierdzony, nie przesądza wstecznie o legalności działań z sierpnia 2026 r. Trzeba ustalić datę i podstawę każdej ingerencji oraz dowody, które w danej chwili były dostępne. Postępowanie powinno objąć również okoliczności przemawiające na korzyść osób, których dotyczy zawiadomienie (art. 4 k.p.k.).

IV. WNIOSKI DOWODOWE

Wnoszę o pozyskanie i analizę poniższych materiałów w zakresie niezbędnym do wyjaśnienia sprawy. W odniesieniu do każdego dokumentu należy utrwalić autora, datę sporządzenia, datę wpływu i ewentualne zmiany. Zakres czasowy powinien obejmować okres od 14 sierpnia 2026 r. do wykonania postanowienia o wydaniu dzieci, a także późniejsze zdarzenia potrzebne do wyjaśnienia jego skutków.

1. Akta sądowe

Po ustaleniu właściwego sądu opiekuńczego na podstawie informacji Policji i Biura Rzecznika wnoszę o uzyskanie uwierzytelnionych odpisów lub udostępnienie akt dotyczących rodziny, w szczególności postanowień wraz z uzasadnieniami, zarządzeń, pism Rzecznika, wywiadu kuratorskiego, protokołów i nagrań posiedzeń oraz zeznań osób uczestniczących w interwencji. Należy ustalić sygnatury spraw powiązanych, daty doręczeń i wykonalności, wniesione środki zaskarżenia i rozstrzygnięcia w ich przedmiocie.

Należy także uzyskać notatki z kontaktów telefonicznych z Biurem Rzecznika, korespondencję elektroniczną, rejestry połączeń, jeżeli istnieją, oraz dokumenty dotyczące zawiadomienia sądu o umieszczeniu dzieci w placówce, a także ustalić, czy sąd kontrolował policyjne nakazy i zakazy i czy zawiadamiał przełożonych funkcjonariuszy. Cel dowodu: ustalenie rzeczywistego zakresu orzeczeń, wiedzy organów, treści kontaktów i reakcji sądu.

2. Dokumentacja Policji

Wnoszę o zwrócenie się do Komendy Stołecznej Policji i jednostek wykonujących czynności o pełną dokumentację zgłoszenia i interwencji: nagrania zgłoszeń alarmowych, zapisy dyżurnego i systemu wspomagania dowodzenia, notatniki służbowe, notatki urzędowe, protokoły przesłuchań, dokumentację przeszukania, w tym podstawę i uzasadnienie użycia psa służbowego, wyniki badań stanu trzeźwości, jeżeli je przeprowadzono, oraz nagrania z kamer nasobnych, radiowozów i pomieszczeń służbowych.

Należy uzyskać oryginały lub uwierzytelnione kopie wszystkich nakazów i zakazów wraz z uzasadnieniami, pouczeniami, potwierdzeniami doręczenia, kwestionariuszami szacowania ryzyka i załącznikami, a także dokumentację ich kontroli, uchylenia, wygaśnięcia lub przedłużenia. Należy zidentyfikować każdą osobę, która te dokumenty sporządzała, weryfikowała i podpisywała, ustalić przesłanki odrębnie wobec matki, ojca i każdego z dzieci oraz sprawdzić, czy Policja korzystała z uprawnienia z art. 15ab ust. 11 ustawy o Policji i jakie informacje uzyskała od sądu i kuratora. Cel dowodu: odtworzenie faktycznych i prawnych podstaw decyzji oraz wskazanie osób za nie odpowiedzialnych.

3. Spotkanie w komisariacie i polecenia służbowe

Wnoszę o zabezpieczenie dokumentów dotyczących organizacji spotkania z udziałem Rzecznika, komendanta i funkcjonariuszki: listy uczestników, terminarzy służbowych, rejestrów wejść, notatek, protokołów i nagrań, jeżeli istnieją. Należy ustalić inicjatora spotkania, jego dokładną datę i miejsce, rolę komendanta oraz osobę, która zdecydowała o wyznaczeniu funkcjonariuszki. Należy też pozyskać polecenia pisemne, wiadomości i dokumentację poleceń ustnych, a także regulaminy i zakresy obowiązków istotne dla podjętych decyzji. Cel dowodu: oddzielenie dopuszczalnej koordynacji od bezprawnego ukierunkowania interwencji.

4. Akta i korespondencja Biura Rzecznika Praw Dziecka

Wnoszę o zwrócenie się do Biura Rzecznika Praw Dziecka o dokumentację sprawy: zgromadzone materiały, wewnętrzne opinie, notatki Rzecznika i pracowników, dyspozycje, korespondencję z sądem, Policją, pomocą społeczną i placówką, a także dokumenty, na których oparto stanowisko przekazane mediom. Należy pozyskać wypełnione przez Biuro kwestionariusze ryzyka, wszystkie ich wersje i materiały źródłowe oraz ustalić, komu i kiedy je przekazano, a także które materiały istniały przed decyzją funkcjonariuszki, a które powstały później.

Przy pozyskiwaniu tych materiałów należy uwzględnić przepisy chroniące informacje zgromadzone przez Rzecznika. Ewentualną odmowę trzeba formalnie odnotować i ocenić we właściwym trybie, a równolegle uzyskać korespondencję i dokumenty znajdujące się u ich adresatów. Cel dowodu: ustalenie osobistego udziału Rzecznika, treści wydawanych dyspozycji oraz źródeł i rzetelności ocen.

5. Dokumentacja pomocy społecznej i placówki

Wnoszę o zwrócenie się do właściwego ośrodka pomocy społecznej, organizatora pieczy zastępczej i placówki o dokumenty przyjęcia dzieci ze wskazaniem podstawy prawnej, dane osoby, która dzieci doprowadziła, dokładne godziny przyjęcia i wydania, karty pobytu, zapisy kontaktów z rodzicami, opis stanu dzieci i udzielonego im wsparcia, a także zawiadomienia skierowane do sądu. Należy uzyskać dokumenty dotyczące możliwości zapewnienia dzieciom opieki przez bliskich oraz przeszkód w skorzystaniu z tej możliwości.

Jeżeli zastosowano art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy domowej, należy uzyskać dokumentację wspólnej decyzji osób wskazanych w ust. 3, kwestionariusz szacowania ryzyka, zawiadomienie sądu wraz z dowodem jego przekazania, pouczenia i ewentualne zażalenie. Należy ustalić, kto i kiedy otrzymał postanowienie o wydaniu dzieci, kiedy je wykonano i czy wystąpiły przeszkody lub późniejsze odrębne decyzje. Cel dowodu: odtworzenie podstawy, czasu i następstw rozdzielenia rodziny.

6. Dane o kontaktach i materiał cyfrowy

W zakresie niezbędnym dla zidentyfikowanych kontaktów wnoszę o zabezpieczenie poczty służbowej, wiadomości służbowych przesyłanych komunikatorami oraz istniejących nagrań. Dane o połączeniach należy pozyskać na podstawie właściwego postanowienia, w zakresie ograniczonym do numerów, osób i okresu istotnych dla sprawy, i zestawie je z notatkami, wiadomościami i zeznaniami, skoro wykaz połączeń nie ujawnia treści rozmów. Nie wnoszę o nieograniczone pozyskiwanie prywatnej korespondencji ani nie zakładam, że rozmowy były nagrywane.

Materiały elektroniczne należy zabezpieczyć wraz z metadanymi i informacją o sposobie ich pozyskania, w razie potrzeby sporządzając kopie pozwalające potwierdzić integralność i zachować historię zmian. W razie stwierdzenia braków należy ustalić politykę retencji, datę i podstawę usunięcia zapisów oraz dostępność kopii. Cel dowodu: ustalenie chronologii, przepływu informacji i autentyczności dokumentów.

7. Przesłuchania i inne czynności osobowe

Wnoszę o przesłuchanie rodziców dzieci na okoliczność przebiegu zdarzeń, sytuacji opiekuńczej, czynności organów, przekazywanych im informacji, możliwości zapewnienia opieki przez bliskich, rzeczywistego czasu rozdzielenia i jego następstw, z umożliwieniem im przedstawienia własnych nagrań, korespondencji i dokumentów oraz wskazania świadków.

Wnoszę o przesłuchanie kuratora, który przeprowadził wywiad, funkcjonariuszy pierwszej interwencji, dyżurnych, osób doprowadzających dzieci do placówki, właściwych pracowników pomocy społecznej oraz personelu placówki co do ich własnych obserwacji, otrzymanych poleceń, podstaw decyzji, przekazywanych ocen ryzyka i sposobu ich dokumentowania.

Wnoszę o ustalenie i przesłuchanie pracowników Biura Rzecznika, którzy kontaktowali się z sądem i Policją, autorów kwestionariuszy oraz uczestników spotkania co do treści rozmów, użytych argumentów, ewentualnych odwołań do wpływów, wydanych dyspozycji i informacji znanych przed decyzją funkcjonariuszki. Osoby, których zachowanie może uzasadniać przedstawienie zarzutów, należy przesłuchiwać z poszanowaniem właściwego statusu procesowego i prawa do obrony; status świadka nie może służyć obejściu tych gwarancji.

W odniesieniu do Rzecznika, komendanta i funkcjonariuszki wnoszę o przeprowadzenie czynności odpowiednich do etapu postępowania i ich statusu procesowego, z uwzględnieniem immunitetu Rzecznika. Przesłuchanie w charakterze świadka wymaga uwzględnienia art. 183 § 1 k.p.k., a w razie zaistnienia podstaw do przedstawienia zarzutów należy stosować gwarancje przysługujące podejrzanemu i art. 313 k.p.k., w przypadku Rzecznika po uzyskaniu zgody Sejmu.

Proszę również rozważyć przesłuchanie sędziego lub pracowników sądu, do których kierowano pozaprocesowe kontakty, wyłącznie co do tych zewnętrznych zdarzeń, ich treści, czasu i sposobu utrwalenia, z poszanowaniem tajemnicy narady i niezawisłości sędziowskiej. Przedmiotem tego dowodu nie może być proces wyrokowania.

8. Materiały prasowe i następstwa dla dzieci

Wnoszę o zabezpieczenie publikacji Zero.pl wraz z zamieszczonymi w niej fragmentami uzasadnienia postanowienia i stanowiskiem Biura Rzecznika oraz wskazanego wpisu w serwisie X. Proszę o zwrócenie się do redakcji o dobrowolne udostępnienie posiadanej kopii orzeczenia i uzasadnienia, pytań i odpowiedzi instytucji oraz danych pozwalających zidentyfikować sprawę, z poszanowaniem tajemnicy dziennikarskiej (art. 180 § 2 i 3 k.p.k.). W razie potrzeby można przesłuchać Bartosza Michalskiego, a Patryka Słowika w zakresie jego własnych ustaleń, bez żądania ujawnienia chronionych źródeł.

Po analizie dokumentacji i wyjaśnień rodziców proszę rozważyć dowód z opinii biegłego psychologa dziecięcego (art. 193 § 1 k.p.k.) co do następstw rozdzielenia, ich nasilenia i czasu trwania oraz możliwego związku z badanymi działaniami, z uwzględnieniem innych czynników. Ocena legalności działań organów należy do prokuratora i sądu, nie do biegłego. Bezpośrednie przesłuchanie dzieci należy ograniczyć do sytuacji rzeczywistej konieczności, a w razie spełnienia przesłanek przeprowadzić je w trybie art. 185a k.p.k.

V. ŹRÓDŁA

Poniższe odnośniki identyfikują materiały źródłowe. Nie zastępują one akt sądowych ani policyjnych, o których pozyskanie wnoszę w części IV.

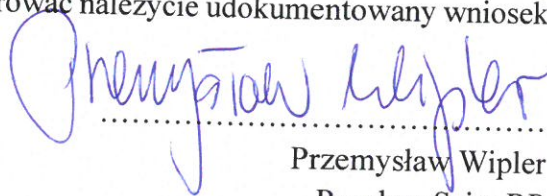
1. B. Michalski, artykuł w serwisie Zero.pl z 23 września 2026 r. dotyczący rodziny z Białoleki, <https://zero.pl/news/policja-kurator-i-sad-nie-widzieli-podstaw-do-odebrania-dzieci-mimo-to-po-zaangazowaniu-rpd-trafily-do-domu-dziecka>
2. P. Słowik, wpis w serwisie X (materiał do zabezpieczenia i weryfikacji), <https://x.com/patrykslowik/status/2102689454981001540>
3. Stanowisko Biura Rzecznika Praw Dziecka opublikowane przy artykule Zero.pl, <https://cdn.zero.pl/2026/09/18/odpowiedz-rzecznika-praw-dziecka-na-pytania-zero.jpg>
4. Uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 24 stycznia 2013 r., I KZP 24/12, <https://www.sn.pl/sites/orzecznictwo/orzeczenia3/i%20kzp%2024-12.pdf>
5. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 9 czerwca 2010 r., SK 52/08, Dz. U. Nr 117, poz. 790, <https://eli.gov.pl/eli/DU/2010/790/ogl>
6. J. Słyk, Odbieranie dzieci rodzicom na podstawie art. 12a ustawy z 29.07.2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, „Prawo w Działaniu. Sprawy Cywilne” 2015, nr 24, <https://iws.gov.pl/wp-content/uploads/2025/09/Jerzy-Slyk-Odbieranie-dzieci-rodzicom-na-podstawie-art.-12a-ustawy-z-29.07.2005-o-przeciwdzialaniu-przemocy-w-rodzinie-263.pdf>

7. M. Małecki, Interpretacja art. 231 § 1 k.k., „e-Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych” 2014, nr 1, <https://www.czpk.pl/artykuly/interpretacja-art-231-1-k-k-rzecz-o-uzasadnieniu-i-konsekwencjach-uchwaly-sadu-najwyzszego-z-24-stycznia-2013-r-i-kzp-24-12>
8. A. Mikołajczyk, Zapewnienie dziecku ochrony w związku z występowaniem przemocy domowej..., „Dziecko Krzywdzone” 2025, vol. 24, nr 3, <https://dziekokrzywdzone.fdds.pl/index.php/DK/article/download/977/815>
9. Ustawa z dnia 6 stycznia 2000 r. o Rzeczniku Praw Dziecka, t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 292, <https://eli.gov.pl/eli/DU/2023/292/ogl>
10. Ustawa z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 636 ze zm., <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2025/636/text/U/D20250636Lj.pdf>
11. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 383 ze zm., <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2025/383/text/U/D20250383Lj.pdf>
12. Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 490 ze zm., <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2026/490/text/U/D20260490Lj.pdf>
13. Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy domowej, t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1673 ze zm., <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2024/1673/text/U/D20241673Lj.pdf>
14. Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 980, <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2026/980/text/T/D20260980L.pdf>
15. Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy, t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 236, <https://eli.gov.pl/api/acts/DU/2026/236/text.pdf>
16. Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, https://www.echr.coe.int/documents/d/echr/convention_pol

VI. WNIOSEK KOŃCOWY

Opisane okoliczności uzasadniają procesowe sprawdzenie podejrzenia nadużycia uprawnień, przede wszystkim przez Rzecznika Praw Dziecka. Ochrona dzieci wymaga skutecznej reakcji na rzeczywiste zagrożenie, ale wymaga także kontroli, czy przymus państwowy zastosowano zgodnie z prawem. Wnoszę o odtworzenie pełnej sekwencji decyzji, ustalenie indywidualnego udziału osób wskazanych w zawiadomieniu i ocenę ich odpowiedzialności na podstawie zabezpieczonych dowodów.

Immunitet Rzecznika wymaga zachowania trybu z art. 7 ust. 2 i art. 7b ustawy o Rzeczniku Praw Dziecka oraz art. 17 § 1 pkt 10 i § 2 k.p.k. Nie wnoszę o pominięcie tej przeszkody procesowej. Do czasu uzyskania zgody Sejmu należy przeprowadzić dopuszczalne czynności zabezpieczające i czynności zmierzające do wyjaśnienia, czy zgoda zostanie udzielona, a w razie potwierdzenia podejrzenia skierować należycie udokumentowany wniosek o jej wyrażenie.

Przemysław Wipler
Poseł na Sejm RP